

fer eller Grunde mod hvad der var anført? Hvor ofte har man ikke hørt de Herrer Ministre erklære, at det, hvad vi fremsførte, vare Ting, hvis Behandling de slet ikke vilde indlade sig paa med Rigsdagen? Alt dette gjør, at det, efter min Mening, er fuldkommen berettiget, naar der i Adressen tales om, hvorledes man har opgivet klare Ønsker og Forhaabninger, af Hensyn til Forholdenes Beskaffenhed; men Saameget er dog vist, at man kunde forlange, at Ministeriet skulde behandle Rigsdagen med den tilbørlige Agtelse og Respekt, thi det forbyder „Forholdene“ dog vist ikke. Men hvormed har man i Grunden staaet sig til No siden Kundgjørelsen af 28de Januar 1852? Jeg troer ikke, at det har været med Andet end med den Omstændighed, at man dog i denne Kundgjørelse havde et bestemt og paalideligt Grundlag, hvortil man kunde holde sig, og som man troede at kunne stole paa, at Regjeringen ubrødeligt vilde holde. Men har det ikke vist sig, at selve Kundgjørelsen, hvortil Ministeriet skulde støtte sig, og hvortil den egentlige og væsentlige Enighed mellem Regjeringen og Rigsdagen skulde være bunden, ikke længer er respecteret af Regjeringen? Thi, naar det er givet, at Regjeringen bestemt fremsætter den Paastand, at den i eet Punct ikke kan eller vil holde sig til Kundgjørelsen, hvor er da Sikkerheden for, at den kan eller vil holde sig til Kundgjørelsen i dens andre Puncter? Naar først det rettlige Grundlag for den Mellemtilstand, hvori vi skulle leve indtil Fællesforfatningen er givet, er rystet af dem, som skulle overholde det, saa veed jeg ikke, hvor Sikkerheden længer er at finde, og det er jo givet, at det, som Kundgjørelsen udtryffeligt betegner som et særligt Anliggende, vil Regjeringen ikke indrømme at maatte blive et særligt Anliggende, og at Ministeriet allerede halvveis har afgjort dette Spørgsmaal gennem den slesvigiske Forfatning, uagtet det maatte være vitterligt for det, at dette Spørgsmaal vilde finde Modstgelse fra den danske Rigsdags Side.

Men naar dette er givet, saa er det med det samme givet, at vi aldeles ingen Visshed have om, hvorledes alle Kundgjørelsens øvrige Be-

stemmelse ville blive gennemførte, eller rettere sagt, hvorvidt nogen af dem vil blive gennemført. Naar man endvidere, som ogsaa paa-peget i Adressen, lægger Mærke til de enkelte Ministres indbyrdes aldeles modstridende Øtringer ved forskjellige Leiligheder, saa kommer man til den bestemte Overbeviisning, at Ministeriet som en Heelhed ikke har nogen Mening, men at det vakler, den ene Dag fra den ene, og den anden Dag til den anden Mening, som et Styk, der vakler hid og did for Vinden. Medens man til en Tid seer og hører flere Ministre paa det Allerbestemteste og Utvetydigste s. Ex. sige „at, det jo er givet, at det er Noget, som Enhver kan stole paa, at Fællesforfatningens Sammensætning vil skee efter de forskjellige Landsdeles Forholdstil,“ saa hører man til en anden Tid en anden Minister sige: „ja, det er jo ikke umuligt, at noget Saadant kan skee“; disse Ord: at det ikke er „umuligt,“ at noget Saadant kan skee, fremsat fra en, desværre efter hvad man kan slutte, i Ministeriet meget indflydelsesrig Mand, maa dog ogsaa lægge en Steen til den Mistillidsbygning, som Ministeriet har bidraget alt Sit til at opføre i den seneste Tid; og naar saa endelig dertil kommer det Svar, som vi for saa Dage siden fik paa Forespørgslen fra Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), som, jeg kan ikke nægte det, for mig stiller sig som endnu langt farligere end et virkeligt Nei, saa troer jeg, at Bøgeret er fuldt. Jeg siger, at jeg betragter dette Svar som farligere end et virkeligt Nei; thi en Modstander er aldrig fuldt saa farlig, naar han er en aaben, som naar han er en skjult Modstander, og denne skjulte Tilkjendegivelse indeholder for mig, netop, fordi den er skjult, en langt større Grund til at slutte mig til Adressen, end om vi havde faaet et aabent Nei. Thi hvad skulde bevage Ministeriet til at give et saadant Svar, som det har givet, naar det virkelig fastholdt Erklæringen af 13de Februar 1852? Jeg kan ingen Grund see dertil; det skulde i alt Fald være en ny Øntagelse af den gamle Trods og Haan, der vises Rigsdagen; men det skulde dog være besynderligt, om ikke Ministeriet var blevet op-